

Melancholie

Altijd geweten dat je terug zou komen.
Een winter lang op je gewacht.
Soms wakker liggend in de nacht die
duistere geheimen wikkelde om bomen.

Altijd geweten dat je er nog was.
Bijna vergeten soms. Dan kon ik zingen
en lachen door de tijd. Hoe ongezien en
onvermijdelijk verborgen in de dag

bleek je aanwezig. En nu je er weer bent
begroet ik je gelaten, haast blij dat ik je zie.
Ik dek de tafel, hier de wijn. Denk niet

dat ik vergat hoe ' t hoort : melancholie
kom naast me zitten, praat, laat je verstaan.
Hoe opgetogen steek ik nu de kaarsen aan.

Johanna Kruit

Bovenstaand gedicht komt uit de bundel "Zeegrens" die dit najaar zal verschijnen. De bundel bevat alle gedichten uit allang uitverkochte bundels die verschenen zijn tussen 1980 en 2000. Achterin de bundel staan nog 25 gedichten uit die periode die tot nu toe ongepubliceerd waren.

De bundel wordt uitgegeven door " Uitgever Wel " te Bergen op Zoom en ligt vanaf eind November in de boekwinkels.